

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 603/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť O. H., V., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., Advokátska kancelária, L., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Sd/116/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2012 doručená sťažnosť O. H., V. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Sd/116/2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ uplatnil voči Sociálnej poisťovni nárok na priznanie úrazovej renty z titulu utrpeného pracovného úrazu. Rozhodnutie Sociálnej poisťovne sp. zn. 222-6653/2007 zo 17. decembra 2007 o nepriznaní mu nároku na úrazovú rentu napadol sťažovateľ opravným prostriedkom, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 25 Sd/116/2008 zo 16. apríla 2009, ktorým napadnuté rozhodnutie potvrdil. O odvolaní podanom proti označenému rozhodnutiu krajského súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) svojím rozsudkom sp. zn. 4 So/114/2009 z 31. marca 2010, ktorým napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Sociálna poisťovňa vo veci uplatneného nároku vydala nové rozhodnutie sp. zn. 22536-3/2010-BA z 3. novembra 2010, ktorým opätovne úrazovú rentu sťažovateľovi nepriznala.

Sťažovateľ na prezentovanú chronologickú genézu veci nadviazal argumentáciou, v ktorej formuloval tento názor: *„Domnievam sa, že nebol dôvod riešiť vec v novom konaní, keď staré konanie nebolo stále právoplatne ukončené a nebol dôvod vydávať nové rozhodnutie zo strany Sociálnej poisťovne, kým nebola právoplatne ukončená vec vedená pod č.k. 25Sd/116/2008.“*

Sťažovateľ tiež uviedol: *„Keďže od júna 2010 /po doručení Rozsudku NS SR/, od kedy až do podania sťažnosti uplynulo viac ako 18 mesiacov, príslušný súd pojednávanie nenariadil, domnieval som sa, že sa jedná v predmetnej veci o zbytočné prietahy v konaní, keďže vec nie je skutkovo ani právne náročná.“*

Sťažovateľ v tejto súvislosti dodal, že ochranu svojho práva predbežne uplatnil prostredníctvom sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi krajského súdu, ktorý ju však posúdil ako neopodstatnenú.

Vychádzajúc z uvedených skutočností formuloval sťažovateľ záver o porušení jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v namietanom konaní krajského súdu.

Sťažovateľ na základe toho v sťažnosti žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Sd/116/2008, prikázal krajskému súdu v uvedenom konaní konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľ v petite sťažnosti navyše formuloval aj námietku porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, túto námietku však nijako náležite argumentačne nepodporil.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Sd/116/2008.

Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na obsah listu krajského súdu sp. zn. Spr. 11084/11 z 13. januára 2012, ktorým jeho predseda vybavil sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní (z 15. decembra 2011) uplatnenú prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, ktorú posúdil ako neopodstatnenú, keď uviedol: *„Ako i sama uvádzate, v predmetnej záležitosti rozhodnutie Krajského súdu v Žilne č. k. 25 Sd/116/2008 č.k. 25Sd/116/2008-61 zo 16.4.2009 bolo rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4So/114/2009 z 31.3.2010 zmenené tak, že rozhodnutie odporkyne (Sociálna poisťovňa, ústredie) bolo zrušené a vec jej vrátená na ďalšie konanie. To znamená, že po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR bola/je subjektom povinným (a zároveň oprávneným v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) vo veci konať Sociálna poisťovňa, a nie tunajší súd. Nakoľko pred Krajským súdom v Žiline neprebíha aktuálne v posudzovanej veci žiadne konanie, nemôže dochádzať postupom tunajšieho súdu ani k prieťahom v konaní.“*

Ústavný súd sa v plnej miere so stanoviskom krajského súdu stotožňuje a argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu kvalifikuje ako na prvý pohľad postrádajúcu právnu relevanciu.

Ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že samotný výrok zmeňujúceho rozsudku najvyššieho súdu (*„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žilne č. k. 25Sd/116/2008-61 zo 16. apríla 2009 zmeňuje tak, že rozhodnutie odporkyne č. 222-6653/2007 zo 17. decembra 2007 zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie“*) výslovne

a jasne prezentuje presun rozhodovacej právomoci vo veci sťažovateľa na Sociálnu poisťovňu, a to v intenciách najvyšším súdom aplikovaných zákonných ustanovení občianskeho procesného kódexu (§ 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov).

V označenom štádiu konania už krajský súd nedisponoval právomocou konať vo veci sťažovateľa, nijako nemohol ovplyvniť priebeh konania, a teda ani porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť posúdil ako zjavne neopodstatnenú (a to aj vo vzťahu k námietke porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, kde sťažovateľ neobjasnil príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom krajského súdu a obsahom dotknutého článku ústavy) a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 190/2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2012